

Egy honvédségi könyvtáros halálára

Elszólította a sors közülünk Windisch Aladárnét, a hadsereg könyvtárügyének jeles személyiségét. A Hadtudományi Könyvtár vezetőjének helyettese volt, de hadseregszerte ismerték, becsülték. Rangja volt a szakmában.

Akkoriban a honvédségnek 218 közművelődési, 5 felsőoktatási és 13 szakkönyvtára volt, s főleg az utóbbiak életében volt jelentős tényező. Számos anyagot dolgozott ki, mely a szakkönyvtári munka színvonalának emelését szolgálta, s minden rendelkezésre álló eszközzel szorgalmazta a hadsereg szakkönyvtárainak együttműködését, hálózatba szervezését.

A honvédségi szakkönyvtárakban dolgozók többsége az ő iránymutatásai alapján tanulta meg, hogy mit jelent a gyakorlatban a szakirodalmi tájékoztatás, mire kell ügyelni a bibliográfiák, a repertóriumok, a referálólapok, a katalógusok készítésekor, s hogy tisztelni és szolgálni kell a kutatót.

Igényes és követelménytámasztó vezető volt.

Egyetlen könyvtáros volt a hadseregben, aki kiváló munkája elismerésül megkapta a művelődési minisztertől a legmagasabb szakmai kitüntetést, a Szabó Ervin emlékérmét.

Jelentős részben az ő szakmai tevékenységének köszönhető, hogy a művelődési miniszter tudományos könyvtárrá minősítette munkahelyét, a Hadtudományi Könyvtárat.

Hogy ezek az elismerések mit jelentettek, s hogy Windisch Aladárné, mindenki Nórája milyen érték volt, ezt a mai, megváltozott világban nem könnyű megérteni. Egyáltalán: fogalmat alkotni az akkori erőfeszítésekről és sikerekről! Mert a hadsereg könyvtárügye akkor országosan elismert színvonalon volt! S ez nem kis mértékben a hozzá hasonló megszállottak ügyszereteten múltott.

A hadsereg mai könyvtárosai, sőt az ő irányítóiuk sem tudják ma már, hogy volt – nagyjából a hetvenes években – a hadsereg kulturális és ezen belül könyvtári életének egy hőskora, amikor – ha nem is volt könnyű az élet – ezt a szektort látványos fejlődés jellemezte.

Hányan tudjuk ma már, mekkora érték volt Windisch Aladárné, Nóra?!

Az élet megy előre. A régiek kihalnak, a még itt lévők emlékezete kopik. Az utódok nem tudhatnak mindenről. De ez most olyan pillanat, amikor a mindennapos rohanás közben meg kell állnunk, fejet kell hajtanunk.

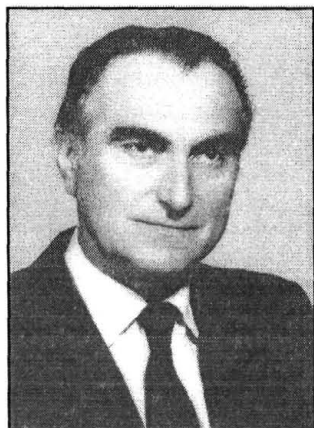
Emlékezzünk hát méltó tisztelettel a szakirodalmi tájékoztatás honvédségi nagyszonyára, Windisch Aladárnéra!

Ideális viszonyokat, Nóra, abban a Nagy Egyetemese Könyvtárban!

Füleki Mihály

In memoriam Slezsák Imre

*„A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.”*
(Vörösmarty Mihály: Szózat)

Meghalt Imre bácsi! Megdöbbenett a hír valamennyiünket, bár tudtuk, hogy súlyos kór támadta meg, és hosszú idő óta harcot vív a betegséggel. Ennek ellenére váratlanul ért bennünket a hír, hisz nem is oly régen még részt vett a kertbarátkör soron következő rendezvényén.

Slezsák Imre nyugalmazott könyvtárigazgató 1932. szeptember 13-án született Finkén, bányászcsalád gyermekeként. Elemi iskolai tanulmányai után vasesztergályosnak állt a diósgyőri ipariskolában. Közben odahaza, Finkén könyvtároskodott szabad idejében. Majd ott fogták szakoktatónak a diósgyőri tanműhelyben. 1952-ben az Edelényben frissiben felállított járási könyvtárba hívták igazgatónak; ezt a beosztást nyugdíjazásáig, 1992 szeptemberéig látta el kiváló szakértelemmel és nagy odaadással. Az új „intézmény” egy magánlakásban kapott helyet, mindössze két szobácskában, 50 négyzetméteren. Az új igazgató a berendezéssel párhuzamosan végezte el az első, szűkre mért idejű könyvtáros-tanfolyamot. 1966-ban az elsők között szerzett diplomát könyvtár–történelem szakon a budapesti tudományegyetem levelező tagozatán.

Kitartó munkája eredményeként készült el 1963-ban a járási könyvtár új épülete, mely ma is otthona az összevont közművelődési intézmény könyvtárának.

Slezsák Imre negyven éven keresztül volt szervezője, irányítója Edelény és vonzáskörzete könyvtárügyének; létrehozta több kistélepülés könyvtárát.

Könyvtárigazgatóként nagy hangsúlyt fektetett a város és a Bódva völgye helytörténetének feldolgozására, sokat publikált, és haláláig vezette a több mint húsz éve alakult kertbarátkört.

Munkája elismeréseként a Kiváló Népművelő, a Szabó Ervin-díj, az Istvánffy Gyula-díj és a Pro Urbe Edelény-díj kitüntetésekben részesült.

A sokoldalú, fáradhatatlan, sokak által ismert és tisztelt IMRE bácsi szíve 2002. április 28-án örökre megszűnt dobogni.

Emlékét kegyelettel őrizzük:

**az edelényi Művelődési Központ, Könyvtár
és Múzeum munkatársai**